

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Kádár Kata Ügyvédi Iroda által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek a Dávid, Stanka, Sziklai Ügyvédi Iroda által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen vállalkozói díj iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2012. április 2. napján kelt 9.G.40.008/2011/21. számú ítélete ellen a felperes által 22. sorszám alatt előterjesztett és 24. sorszám alatt indokolt fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét azzal hagyja helyben, hogy annak fejrészből a II.r. alperes feltüntetését mellőzi.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 546.000 (azaz ötszáznegyvenhatezer) Ft + áfa ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I n d o k o l á s

A felperes módosított keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése és 339. §-ának (1) bekezdése alapján 132.200.000 Ft, és ezen összeg után 2006. november 8-tól a törvényes mértékű késedelmi kamat megfizetésére. Másodlatosan keresete jogcímeiként a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdése alapján jogalap nélküli gazdagodásra hivatkozott. Tényként adta elő, hogy jogelődje a B. Zrt. (továbbiakban vállalkozó) vállalkozási szerződést kötött a T. Kft-vel mint megrendelővel, a per korábbi II. rendű alperesével. A vállalkozó jótéljesítési garanciát vállalt az M. Bank által biztosított bankgaranciák útján. Az összesen 132.200.000 forint összegű bankgaranciákat a megrendelő jogutódjaként az alperes lehívta, a lehívás feltételei azonban nem álltak fenn. Előadta, hogy a jogelődje az M.Bank felé a lehívott bankgarancia összegét megfizette és az ebből eredő követelését rá engedményezte.

Az alperes ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Kifejtette, hogy a bankgarancia lehívására az M. Bank által is igazoltan a meghatározott feltételeknek megfelelően került sor, ezért jogellenes magatartást nem tanúsított.

Az elsőfokú bíróság „az I. rendű” alperessel szemben a keresetet elutasította és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az „I. rendű” alperesnek 15 napon belül 4.402.000 Ft perköltséget. Megállapította, hogy a felperes a fellebbviteli bíróság által megállapított költségeit maga viseli.

Tényként rögzítette, hogy a T. Kft., mint megrendelő és a B. Zrt. mint vállalkozó között 2004. december 1-jén jött létre vállalkozási szerződés. A M. Bank 2005. május 5-én 74.891.300 Ft erejéig jóteljesítési bankgaranciát bocsátott ki, melyben kedvezményezettként a megrendelőt jelölte meg. A bankgarancia-levél tartalmazta, hogy T. Kft. a bankgaranciából eredő követelését az I. rendű alperesre kívánta engedményezni. A bank 2005. július 26-ai nyilatkozatával kinyilvánította, hogy a jóteljesítési bankgarancia I. rendű alperesre való átruházását tudomásul vette. Ezen időponttól kezdődően a bankgaranciában írt feltételekkel kizárólag az I. rendű alperes rendelkezési jogának gyakorlása mellett teljesíthetett. A fizetés feltétele az volt, hogy az I. rendű alperes írásban nyilatkozzon, hogy a megrendelő tájékoztatása szerint a követelt összeg azért vált esedékessé, mert a garans bank megbízója a szerződésben vállalt kötelezettségeit nem szerződésszerűen teljesítette és a hiányosságokat nem, vagy csak részben orvosolta a megjelölt póthatáridőn belül. A bankgarancia átruházásáról a bank értesítette a megbízóját és a T. Kft-t, majd 2005. szeptember 1-jén 57.308.700 Ft erejéig a korábbival azonos tartalmú újabb jóteljesítési bankgaranciát bocsátott ki.

Az elsőfokú bíróság rögzítette a vállalkozási szerződést kötő felek elszámolását, továbbá azt, hogy a szerződést a megrendelő egyoldalú nyilatkozatával megszüntette. 2006. november 8-án kelt SWIFT üzenetével az I. rendű alperes a bankgaranciákat lehívta. A garans bank a fizetési kötelezettségeinek eleget tett és értesítette a vállalkozót a garancia igénybevételeiről azzal, hogy az igénybejelentés a garancia előírásainak megfelelt, átadta továbbá a megbízójának az igénybejelentés okmányát.

A vállalkozó a 2008. április 22-ei szerződéssel a felperesre engedményezte a T. Kft-vel szemben fennálló 203.107.863 Ft-os díjkövetelését, 2008. október 7-én pedig az I. rendű alperessel szemben fennállónak nevezett és a bankgarancia lehívásából származtatott 132.200.000 Ft összegű követelését.

A perben a vállalkozó felszámolóbiztos 2009. május 4-én úgy nyilatkozott, hogy az M. Bank a felszámolási eljárásban bejelentette 132.200.000 Ft vonatkozásában a hitelezői igényét, 2009. november 26-án pedig azt adta elő, hogy a vállalkozó irattárában fellelhető dokumentumok szerint a hitelezők követeléseit maradéktalanul kiegyenlítette.

Az elsőfokú bíróság jogi indokolásában utalt a Fővárosi Ítéltábla korábbi részítéletében foglaltakra, így arra, hogy a felperesnek a korábbi II. rendű alperessel szemben vállalkozói díj címén előterjesztett igénye jogerősen elutasításra került, az I. rendű alperessel szemben érvényesített igénye vonatkozásában pedig az eljárást folytatni kellett. A megismételt eljárásban is tényként volt megállapítható, „hogy a bankgarancia nyújtását vállaló és módosított nyilatkozatban meghatározott feltételek úgy voltak fennállóak, ahogy a kedvezményezettként megjelölt I. rendű alperes a szerződéses jogát gyakorolva ténylegesen lehívhatta a bankgaranciát”. A bankgarancia lehívása nem jelenthetett szerződésszegést és jogszabályba sem ütközött, így az I. rendű alperes jogellenes magatartás hiányában nem tartozik

kártérítési felelősséggel. Utalt az elsőfokú bíróság arra, hogy az M. Bank a lehívás napján értesítette a vállalkozót a garancia igénybevételeéről, közölte azt is, hogy az igénybejelentés az előírásoknak megfelelt és annak okmányát átadta. A 2006. november 8-ai lehívást követően a vállalkozó ezzel kapcsolatosan kifogást nem jelentett be. A lehívás a szerződéses kötelelem hatálya alá tartozó joggyakorlás volt, „egyéb kötelemfakasztó tények szabályaira jog érvényesítése érdekében a keresetet előadó fél eredményesen nem hivatkozhatott”.

Az I. rendű alperes nem vált az építési szerződéses kötelelem alanyává a bankgarancia átruházását követően. A szerződésből származó kötelezettségek teljesítésével nem tartozhatott, elszámolási kötelezettséget nem kellett teljesítenie. Az átruházást követően a meghatározott feltételt figyelembe véve gyakorolhatta az átruházott jogot. A bankgarancia a fizetési kötelezettség elvállalása a bank által, a lehívó félnek csak azt kell igazolnia, hogy a lehívó nyilatkozat a garancialevélben írtaknak megfelelt. A bank részvételével létrehozott jogviszony és az építési szolgáltatást meghatározó kötelelem nem azonos tartalmú. A bankgarancia alapján a pénzügyintézet a garancia vállalásban meghatározott feltételek bekövetkeztének igazolása után a meghatározott pénzügyösszeg fizetésére köteles volt. Utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a fellebbviteli bíróság utasítására folytatott tárgyaláson a felek bizonyítási eszközeiket megjelölték, tényállításaikat megtették.

Az elsőfokú ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben elsődlegesen annak megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását, másodlagosan a hatályon kívül helyezését kérte.

Hivatkozott a Fővárosi Ítéltábla 3.Pf.21.082/2010/5. számú részítéletébe foglalt, az I. rendű alperessel szemben folytatódó eljárással kapcsolatos utasításra. Kifejtette, hogy ennek értelmében az alperest terhelte az engedményezés megtörténtének és tartalmának a bizonyítása, annak igazolása, hogy a T. Kft. a hibák konkrét megjelölése mellett póthatáridő kitűzésével hívta fel a jogelődjét a hibák kijavítására, és a póthatáridő eredménytelenül eltelt, továbbá el kellett számolnia a lehívott bankgaranciák összegével. Álláspontja szerint a megismételt eljárásban az elsőfokú bíróság a kötelező erejű útmutatást nem teljesítette. Nem tisztázta, hogy az alperes engedményezés, vagy más megállapodás keretében vált a perbeli bankgaranciák kedvezményezettévé. Utalt arra, hogy korábban a peres felek egybehangzóan nyilatkoztak arról, hogy az alperesek között engedményezés jött létre, és a hatályos szabályozás szerint a megállapodásuk nem is minősíthető másként. A követelés átruházásának tartalmát az alperes azonban nem bizonyította, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta. Nem tulajdonított fontosságot az engedményezés korábbi elismerésének és indokolási kötelezettségének nem tett eleget, amikor nem indokolta milyen jogviszony alapján vált kedvezményezetté az alperes. Nem vonta le a következményét annak sem, hogy az ún. engedményezési megállapodás létét az alperes nem tagadta, a csatolását viszont kifejezetten megtagadta. Kifejtette, hogy nem lehet vitás, hogy jogelődje az alperessel szerződéses jogviszonyban nem állt, ahogy az sem, hogy nem adott olyan megbízást a banknak, amely szerint az alperes, mint kedvezményezett részére kellett bankgaranciát kibocsátania.

A fellebbezés érvelése szerint a Ptk. 328. §-ának (1) bekezdése alapján a követelés átruházása engedményezésnek minősül, és nem vitás, hogy a bankgaranciából eredő követelés átruházásra került a lehívás jogosultságával együtt. A B. Zrt. jogutódjaként a Ptk. 329. §-ának (3) bekezdése szerint az engedménnyessel szemben érvényesítheti azokat a kifogásokat és beszámíthatja azokat az ellenköveteléseket, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek. Jelen esetben a kijavításra irányuló felszólítás, illetve a póthatáridők kitűzésének elmaradását kifogásolja. Az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta, hogy az alperes általa is elismerten valótlan tartalmú tájékoztatásra hivatkozott a bankgarancia lehívásakor és nem tisztázta, hogy milyen szerződés alapján keletkeztek jogai az alperesnek. Nem folyt bizonyítási eljárás abban a körben sem, hogy az alperes gazdagodott-e a rovására. A perbeli garanciák jóteljesítési garanciák voltak, céljuk és rendeltetésük a vállalkozó által ki nem javított hibák ellentételezése volt. A garancia lehívására összegszerűen is csak olyan mértékben kerülhetett ezért sor, amilyen összegben hibák, hiányosságok merültek fel a vállalkozó teljesítésével összefüggésben.

Az alperes fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányul, lényegében annak helyes indokai alapján.

Kifejtette, hogy a Fővárosi Ítéltábla részítéletébe foglalt, a megismételt eljárásra vonatkozó utasítás alapján a bizonyítási eljárás azon feltételtől függött, hogy álláspontja szerint a bankgaranciák tekintetében minden vonatkozásban a korábbi II. rendű alperes helyébe lépett-e, és ekként a bankgaranciák lehívására a kibocsátáskori változatlan feltételek szerint volt-e jogosult, vagy a jogosulti pozíció megszerzését követően a bankgaranciák lehívásához elegendő volt a korábbi II. rendű alperes azon tájékoztatása, hogy a lehíváshoz szükséges korábbi feltételeket teljesítette. A megismételt eljárásban tehát elsődlegesen tényállítási kötelezettség terhelte. A védekezését arra alapította, és ezt okiratokkal is igazolta, hogy a bankgaranciák lehívásához elegendő volt a korábbi II. rendű alperes tájékoztatása, mely szerint a perbeli bankgaranciák lehívásához szükséges feltételeket teljesítette. Ezen tényállítása alapján folyt le a bizonyítási eljárás, összhangban a másodfokú határozattal. Csatolta a MD0508200009 számú bankgaranciával összefüggésben a bank nyilatkozatát, amely egyértelműen tartalmazta, hogy a jogszerű lehíváshoz elegendő a T. Kft. tájékoztatása, hogy a lehíváshoz szükséges korábbi feltételeket teljesítette. A jelen esetben a garancia átruházás és nem a garanciából eredő követelés engedményezésének a szabálya alkalmazandó. Az átruházást az M. Bank jóváhagyólag tudomásul vette és nyilatkozott, hogy a továbbiakban a bankgaranciával, az abban írt feltételekkel kizárólag az I. rendű alperes jogosult rendelkezni. A részére akkor teljesít fizetést, ha az írásbeli felszólításban nyilatkozik arról, hogy a T. Kft. tájékoztatása szerint a követelt összeg azért vált esedékessé, mert a megbízó a szerződésben vállalt kötelezettségét nem szerződésszerűen teljesítette, a megjelölt hiányosságokat nem, vagy csak részben orvosolta a póthatáridőn belül. Mindezek alapján a bankgarancia jogszerű lehívásához

ellegendő volt a T. Kft. neki címzett tájékoztatása, ennek valóságáért pedig a részítelet alapján nem felel.

Az MD0524200001 számú bankgarancia esetében előadása szerint már a garancialevélben nyilatkozott az M. Bank arról, hogy tudomásul veszi, hogy a bankgaranciát a T. Kft. az I. rendű alperes javára kívánja átruházni. Kijelentette, hogy az átruházási értesítés kézhezvételének időpontjától a bankgaranciával az abban írt feltételekkel kizárólag az I. rendű alperes jogosult rendelkezni ugyanolyan feltételekkel, mint a másik bankgarancia esetében. Ebben az esetben tehát az M. Bank Zrt. már a bankgarancia-levélben rendelkezett a kedvezményezett személyében bekövetkezett változásról és annak következményeiről. Teljes bizonyító erejű okiratok támasztják tehát alá, hogy a garancialehívási jog a részére érkezett tájékoztatás kézhezvételével megnyílt, minden egyéb előfeltétel, teljesítési kötelezettség a korábbi II. rendű alperest terhelte.

Hivatkozott az alperes arra is, hogy az M. Bank a lehívásokat aggály nélkül teljesítette, vagyis azok a Ptk. 249. §-a alapján jogszerűek voltak. A lehívásokkal összefüggésben a bankgarancia jogviszony szerinti kötelezett vezető tisztségviselője sem jelentett be kifogást. A felperesnek kellett volna továbbá bizonyítania, hogy jogellenesen járt el, és ezzel összefüggésben kárt okozott. Sem a jogellenességet, sem a kárösszegezését sem tudta azonban alátámasztani, ebben a körben csak irreleváns számviteli rendelkezésekre hivatkozott. A T. Kft. finanszírozó bankjaként nem lehetett abban a helyzetben, hogy a felperesi jogelőd és a megrendelő II. rendű alperes közötti vállalkozási szerződés teljesítését elbírálja, ekként a felperesi jogelőd teljesítéssel kapcsolatos nyilatkozatai tekintetében a felróhatósága egyébként sem lenne megállapítható. Hivatkozott még arra, hogy a bankgaranciák lehívására a felperesi jogelőd szerződésszegő magatartására, többszörös késedelmére tekintettel került sor. A Ptk. 340. §-ának (1) bekezdése értelmében a késedelem, mint szerződésszegő magatartás a kárigényt kizárja. A jogalap nélküli gazdagodás szabályai alapján pedig a kereset azért nem lehet megalapozott, mert a lehívás a szerződéses kötelelem hatálya alá tartozó joggyakorlásnak minősült.

Az elsőfokú ítéletnek jogerőre emelkedett rendelkezése nem volt ezért azt az ítéltábla teljes terjedelmében vizsgálta felül a Pp. 228. §-ának (4) bekezdése alapján.

A fellebbezés nem megalapozott.

Az elsőfokú bíróság a tényállást lényegében helyesen állapította meg, érdemi döntésével az ítéltábla egyetért, de eltérő indokok alapján. Elsődlegesen utal arra, hogy 3.Pf.21.082/2010/5. számú részíteletével a felperesnek a T. Kft. II. rendű alperessel szemben előterjesztett keresete jogerősen elbírálásra került, erre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú ítélet fejrészből a II. rendű alperes feltüntetését mellőzte.

A nem vitás tényállás alapján a felperes jogelődje a B. Zrt. mint vállalkozó és a T. Kft., mint megrendelő között vállalkozási szerződés jött létre, amelyben a vállalkozó jóteljesítési bankgarancia biztosítását is vállalta. A felperes a keresetét arra alapította, hogy a bankgarancia lehívásának a vállalkozási szerződésben meghatározott feltételei nem álltak fenn, és az alperest a lehívás által okozott kár megtérítésére kérte kötelezni. Álláspontja szerint a kára azáltal következett be, hogy az M. Bank részére a 132.200.000 Ft-ot megfizette (Pf. 3. sorszámú jegyzőkönyv).

Az ítéltábla a T. Kft-vel szemben előterjesztett kereset tárgyában hozott részítéletben kifejtette, hogy a jogvita eldöntésénél jelentősége van annak, hogy az alperes milyen megállapodások alapján vált jogosulttá a bankgarancia lehívására. Amennyiben engedményezési szerződést kötött, akkor a vállalkozási szerződés szerinti megrendelő mint jogosult helyébe lépett, ezáltal vele szemben a kötelezett felperes a Ptk. 329. §-ának (3) bekezdése alapján érvényesítheti azokat a kifogásokat és beszámíthatja azokat az ellenköveteléseket, amelyek az engedményezővel szemben az értesítéskor már fennállt jogalapon keletkeztek. Adott esetben ez azt jelenthette, hogy a felperes hivatkozhat arra, hogy a vállalkozási szerződésben meghatározott feltételek megvalósulásának hiányában a jóteljesítési garancia összegére a megrendelő, illetve jogutódja nem vált jogosulttá. Így az ezen a címen lehívott bankgarancia összegét köteles a részére megfizetni. Abban az esetben azonban, ha a megrendelő és az alperes között nem jött létre engedményezési szerződés, hanem - mint azt az alperes állítja - csak a bankgarancia átruházására került sor, akkor a Ptk. 329. §-ának (3) bekezdésében foglaltak nem alkalmazhatók. A felperes csak a vele jogviszonyban álló megrendelővel, vagyis a T. Kft-vel szemben jogosult igényt érvényesíteni. Az elsőfokú bíróság az ítéltábla iránymutatásának megfelelően járt el, amikor a megismételt eljárásban az alperes tényállítása alapján abból indult ki, hogy nem engedményesként hívta la a bankgaranciákat. A másodfokú határozat utasítását tehát nem hagyta figyelmen kívül, így nem követett el olyan eljárási szabálysértést, amely az ítélet hatályon kívül helyezését tette volna szükségessé a Pp. 252. §-ának (2) bekezdése alapján.

Helyesen utalt a felperes arra, hogy az alperes a fennálló jogviszony vonatkozásában ellentmondó előadásokat tett. A per kezdeti szakaszában a T. Kft-vel kötött engedményezési szerződések megkötésének körülményeire kérte a tanúk meghallgatását (13. sz. előkészítő irat 6. pont). Csak a későbbiekben hivatkozott arra, hogy nem engedményezés történt, hanem a T. Kft. „átruházta” a bankgaranciát, ugyanakkor a szerződés csatolását megtagadta. Hasonlóan ellentmondásosak voltak a rendelkezésre álló okiratok is a jogviszony tartalmára vonatkozóan. Az alperes által hivatkozottakkal szemben ugyanis az engedményezésre utalt az M. Banknak a T. Kft. részére 2005 májusában írt tájékoztatója, mely szerint a megbízója tájékoztatása alapján tudomásul veszi, hogy a bankgaranciát a kedvezményezett az alperes javára kívánja engedményezni (keresetlevél 10/1. melléklet); továbbá a 2006. november 8-án a felperesi jogelőd részére a garancia igénybevételeéről szóló értesítése, melyben az alperest szintén engedményesként tüntette fel. Ezt meghaladóan a T. Kft. . november 2-ai levelei

mindkét bankgarancia tekintetében az esedékessé válás feltételeinek beállta körében azt tartalmazzák, hogy a címzett alperessel engedményezési megállapodás jött létre (9.G.41.585/2008/16/A/6.). Mindezek alapján - az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szemben - az ítéltábla álláspontja szerint a rendelkezésre álló adatokból nem lehet kétséget kizáró bizonyossággal megállapítani, hogy az alperes engedményezési szerződéssel, vagy a bankgarancia átruházásával szerzett-e jogot a lehívásra. A fentiektől függetlenül megállapítható azonban, hogy a felperes keresete nem megalapozott.

A kártérítési igény érvényesítése esetén a felperest terheli annak bizonyítása a Ptk. 318. §-ának (1) bekezdése, illetve 339. §-ának (1) bekezdése alapján, hogy az alperes jogellenes magatartásával okozati összefüggésben kára keletkezett. Bármely feltétel hiánya a kereset elutasításához vezet. Az elsőfokú bíróság a jogellenes magatartás hiányára alapította a döntését, az ítéltábla álláspontja szerint azonban ebben a körben - az előzőekben kifejtettek szerint - az alperes és a megrendelő közötti jogviszony tisztázatlansága miatt nem lehet érdemben állást foglalni. Az alperes azonban az elsőfokú eljárás során egyértelműen vitatta a kár bekövetkeztét is (9.G.40.008/2011/8.). Az elsőfokú bíróság a Pp. 141. §-ának (6) bekezdésében foglaltakra utalással felhívta a felperest, hogy az alperes állításaihoz kapcsolódó bizonyítási eszközeit határidőn belül jelölje meg, illetve terjessze elő. A felperes nem hivatkozhat arra, hogy a felhívás nem volt egyértelmű, hiszen saját előadása szerint tudomása volt arról, hogy a kár bekövetkezte és összegszerűsége tekintetében őt terheli a bizonyítás (Pf. 3. sorszámú jegyzőkönyv). Az általa tényként előadott kár, a bankgarancia lehívása folytán a vagyonában beállott értékcsökkenés akkor keletkezhetett, ha az M. Bank részére a 132.200.000 forintot megfizette, ezt az állítását azonban nem tudta alátámasztani. A jogelődje felszámolójának a nyilatkozatai ellentmondásosak voltak, először ugyanis azt állította, hogy a keresettel érvényesített követelés erejéig az M. Bank a felszámolási eljárásában a hitelező igényét bejelentette. Később, 2009. november 26-án az egyik bankgarancia - 74.891.300 forint lejárt tőke és járuléka - tekintetében nyilatkozott és az „M. Bank jogutódja” által érvényesített a követelés „maradéktalan” kiegyenlítésére hivatkozott. A fentiek alapján kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani, hogy a kifizetés megtörtént, ennek módjáról a felperesi képviselő nem tudott nyilatkozni és további bizonyítást ajánlott fel (Pf. 3. sorszámú jegyzőkönyv), erre azonban a Pp. 235. §-ának (1) bekezdése folytán a másodfokú eljárásban már nem volt lehetőség. Ebből következően a felperes a kár bekövetkeztére vonatkozó állítását nem tudta alátámasztani, a kár hiányában pedig a kártérítési követelése nem lehet megalapozott. A jogalap nélküli gazdagodásnak a Ptk. 361. §-ának (1) bekezdésébe foglalt szabályára sem hivatkozhat, hiszen ezen rendelkezés alkalmazásához is az lett volna szükség, hogy bizonyítsa, hogy az alperes az ő rovására jutott vagyoni előnyhöz, vagyis a lehívott bankgarancia összegét az M. Bank részére megfizette.

Mindezek alapján az ítéltábla a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése értelmében az elsőfokú ítéletet helybenhagyta.

A Pp. 78. §-ának (1) bekezdése alapján kötelezte az eredménytelenül fellebbező

felperest, hogy fizessen meg az alperesnek a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 3. §-ának (2) és (5) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkáiból álló másodfokú perköltségét.

Budapest, 2013. március 6.

Dr. Pestovics Ilona s.k.
a tanács elnöke

Dr. Sándor Ottó s.k.
Szilvia s.k.
előadó bíró

Dr. Magosi
bíró

A kiadmány hitelül:
tisztviselő